

*„Jaký šel, takého potkal!“
(valašská moudrost)*

Slovo úvodem...

Potkali se před deseti lety, ale dodnes, alespoň myslím, si odmítají přiznat, jak moc a čím vším se navzájem podobají. Krom fyzických těl, samozřejmě. Ta ovšem, jistě fundovaněji, posoudí v nějakém lifestylovém trendy magazínu na křídě.

Tedy, náročnější konzumenty či hledače kultury zaujme v první řadě málo obvyklá koexistence tak vyzrálých a srovnatelně velkých talentů, respektive, soudržnost Jeho úžasné schopnosti skládat neotřelé, leč nesporné hity s Jejich úchvatnou dovedností popisovat sprostou pravdu pomocí výsostné poezie.

Další shodu nalezneme v tvůrčí plodnosti obou kumštýřů. Zatímco třímáte v rukou jejich už čtvrté a bezpochyby nejlepší album, v pomyslném šuplíku se jim dávno tísni desítky nových, svěžích písní. Ty ale dozajista předběhnou ještě novější společné hudební děti, počaté z čisté tvůrčí radosti a jako po másle zrozené díky neutuchajícímu tvůrčímu přetlaku Ester i Luboše.

Zde je však nutno vyslovit přání, aby se hojností nestrádající kvalita autorská nadále více a více snoubila s kvalitou interpretační, v což je zároveň možno, dle pěveckých výkonů předvedených tentokrát, s úspěchem doufat. Ostatně, není to intonačně-výrazová ekvilibristika, co bychom od Kočičkové s Nohavicou měli očekávat. Jejich nejsilnější zbraní byla a je ona až do morku uměleckých genů zažraná bravura piruet, jimiž pokaždé vybruslí z jakéhokoli náznaku melodických i obsahových klišé.

Úplnou novinkou je v případě „Černé orchideje“ dramaturgický přístup k celku. Přízračný titul, ponurý obal a uvnitř nosič takřka plný jen nostalgických popěvků o frustrujících vztazích, o stárnutí, či o různých formách umírání. Hned Vás jistě napadne: ti dva se tu snad snaží někoho nebo něco pohřbít? Přesně tak, přátelé!

U vědomí všech úspěšně odehraných koncertů, prodaných desek i geometrickou řadou přibývajících příznivců, tedy dosti paradoxně, se přímo před našima ušima pokoušejí zakopat do země veškeré svoje dosavadní ambice. Zesláblí a vyčerpaní z marných snah zaujmout široké masy nebo odbornou kritiku volí návrat k vlastnímu prazákladu; k silným melodiím, nesoucím vycizelované příběhy, ke kontrapunktu brilantního klavíru a neškolených hlasů; zpět do světa bez balastu kýčovitých aranžů a nepochopitelných kritérií rozhlasových stanic.

Svým rozhodnutím nám, vlastně docela arogantně, nenabízejí nic víc, než vlastní rezignaci. Ale nakonec, proč ji nepřijmout? My hledači přece víme, že největší tma bývá vteřinu před svítáním...

Alena Červená
měsíčník „Vkus a my“